

Güncel
Sanat
Arşivi

ANLATILAR | NARRATIVES

SÖYLEŞİ SERİSİ | INTERVIEW SERIES

HAZİRAN 2021 | JUNE 2021

MURAT MOROVA

guncelsanatarsivi.com

Anlatılar Söyleşi Serisi: Murat Morova

Haz, 25, 2021 Posted in [Projeler](#), [Yazılar](#)

[Please click for English](#)

Söyleşi: [Seniha Ünay / Hakkında](#)

Çeviri: [Burçin Nilay Kalınbayrak / Hakkında](#)

Anlatılar Söyleşi Serisinin Haziran ayı konuğu, Doğu ve Batı sanat tekniklerini, işlerinde farklı malzemeler ve disiplinlerle birleştiren sanatçı Murat Morova. Söyleşi kapsamında Morova ile çalışmalarındaki “ben” olgusu, insan olma hali, bugüne dair kurduğu evren, geleneksel ve çağdaşı bir araya getiren sanat anlayışı üzerine konuştuk. Ayrıca sanatçının ilk sergisinden bugüne üretim sürecindeki form, figür, kavram ve teknik açılardan ortaklıklar ve farklılıklar üzerine sohbet etme fırsatı bulduk.

“Şimdi geri dönüp baktığımda, evimin kalbim olduğunu söyleyebilirim.”

Farklı inançların, kültürlerin, gelenek ve göreneklerin bir aradalığını paylaşan göçmen bir ailede büyüyorsunuz. Bauhaus ekolü ile kurulan eski adıyla Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar, bugünkü adıyla Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi İç Mimarlık bölümünden mezunsunuz. Bir süre de iç mimarlık yaptığınızı ve sonra bugün bildiğimiz haliyle üretimlerinize yöneldiğinizi biliyoruz. Eğitim hayatınızın ve çocukluğunuzun, sanat anlayışınızdaki yansımalarından ve sanatla yaşamınızı sürdürme kararınızdan bahsedebilir misiniz?

Bir sanatçının sanatını etkileyen unsurlar arasında elbette ailesinin, evinin, doğup büyüdüğü çevrenin, içinde

bulunduğu kentin rolü vardır. İstanbul, Üsküdar'da eski bir İstanbul evinde doğdum. Büyük anneli, anneanneli, teyzeli, dayılı geniş bir aileydik önceleri. Anne tarafı Kafkaslar, baba tarafı Balkan kökenli olup dağılmış, imparatorluk sonrası yerlerinden göç etmiş ve İstanbul'da buluşmuş iki taraf; iki kültür. Arnavut, Çerkes, Gürcü, Laz karışımı bir atmosfer. Babamı beş yaşımdayken kaybettim ve tek çocuktum. Annem çalışan bir kadındı, dolayısıyla ben kendimden yaşça hayli büyük olan ev halkından dinlediğim aile hikayeleri, o kuşağın inanç ve sosyal ritüelleri ve alışkanlıklarıyla büyüdüm. Gerek büyükanmem gerek anneannem zarif, görgülü, hem geleneksel değerlere hem de Cumhuriyet ülküsüne bağlı insanlardı. Onlarla geçen zaman bana çok erken yaşlarımda çok zengin bir hayal gücü kazandırdı. Bu benim için çok kıymetlidir. Bugün benim sanat, estetik, felsefe, politika, tasavvuf gibi alanlardaki donanımımın ilk köklü ve kıymetli aşısını bu iki kadına borçluyum. Şimdi geri dönüp baktığımda, evimin kalbim olduğunu söyleyebilirim.

Sanatıma dönecek olursak resim, tarih, edebiyat, müzik, ufak yaşlardaki oyun alanım içindeki faktörlerdi. Gelişme çağlarımda sanat okumaya kendimi yakın hissettiğimde de ayrıca hep destek gördüm. O zamanki adıyla Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar'ı kazanıp eğitim almaya başlayınca ailede gösterilmiş olan bu ilk hassasiyetin ve desteğin büyük katkısı olduğunu anlıyorum. Bugünkü sanat pratiğimde gelenek, imgelem, evrensellik gibi ana başlıkları olan yolumu bulmamı önce aileme sonra da Tatbiki'nin özgürlükçü disiplinlerarası çalışmaya önem veren, akademik yorgunlukların ötesinde ama program çeşitliliği olan eğitim anlayışına borçluyum. Tatbiki, belirttiğiniz gibi Bauhaus ekolü bir okuldu. İç mimarlık ve tasarım ana başlığıyla okusam da farklı atölyelerde çalışma özgürlüğü ve deneysel tavrı, her alanın iç içe olmasını sağlayan büyük bir konfordu. Bugün farklı malzeme ve ifade biçimlerini bir arada kullanma kılavuzum, bu okuldaki köklü ama özgür ortam sayesinde. Bauhaus disiplinli Alman hocaların değerli katkılarını da unutmamak lazım. Temel Sanat eğitiminde desen, suluboya, fotoğraf, çamur, marangoz ve demir atölyeleri için hem sanat hem de zanaat alanında çalışabilmemi sağladı, bu şimdi bana çok yardımcı oluyor.

Murat Morova, "İsimsiz", Karışık teknik, 29.5×75.5 cm, 2013. "Natüre Morte" sergisinden, Galeri Nev İstanbul, 14.02-29.03.2014.

"Son tahlilde sol bir dünya görüşüm var. İçinde; unuttuğumuz adalet, vicdan, merhamet, şefkat üzerinden döngüsel bir zaman içindeki duraklarımızı ve sonunda tabii ki nasıl "İnsan-ı Kamil" olacağız sorusunu barındıran bir arayış, macera, yolda oluş hali..."

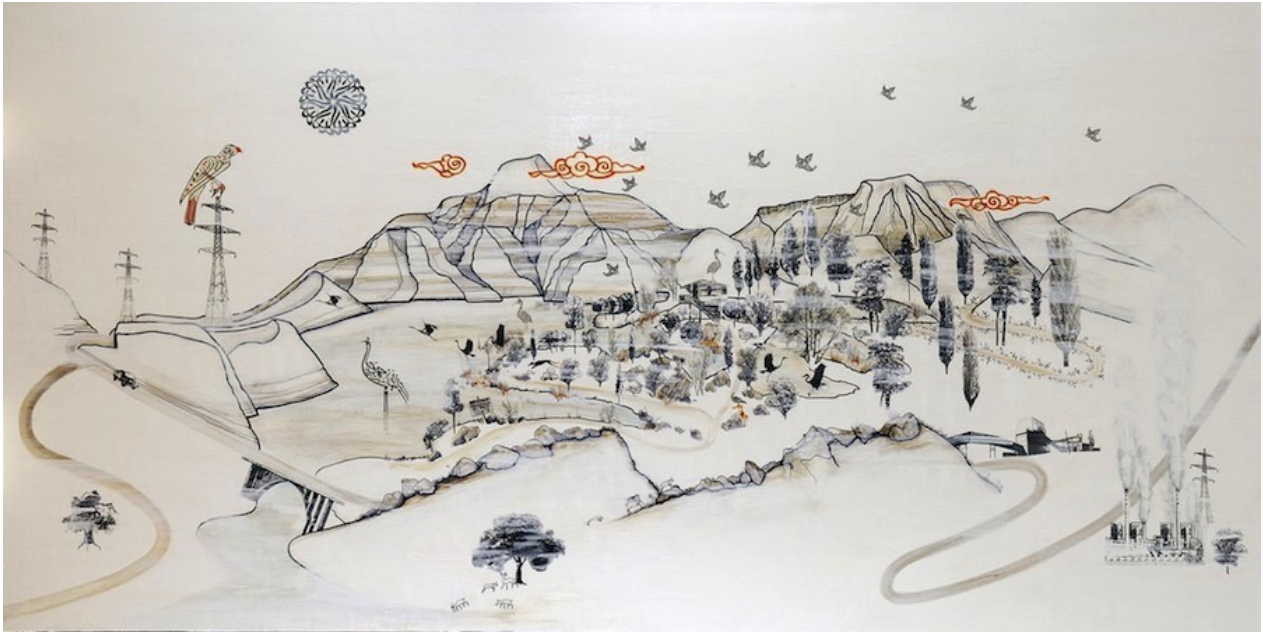
Çalışmalarınızda Tasavvuf, Mistisizm, Hurufilik, Sufizm, İslam, beden gibi konular ekseninde naylon, katran, cam elyafı gibi malzemeler ve kaligrafik unsurlar kullanıyorsunuz. Hep söylendiği üzere geleneğe olan biçimsel ve anlamsal göndermelerin

çağdaş bir dilde yansımalarını görüyoruz çalışmalarınızda. Çalışmalarınızın bu yönünden bahsedebilir misiniz? Çalışmalarınızda gösterdiğiniz bir “ben” olgusu da var, bunun bize işaret ettiği insan olma haline dair bakış açınızdan bahsedebilir misiniz?

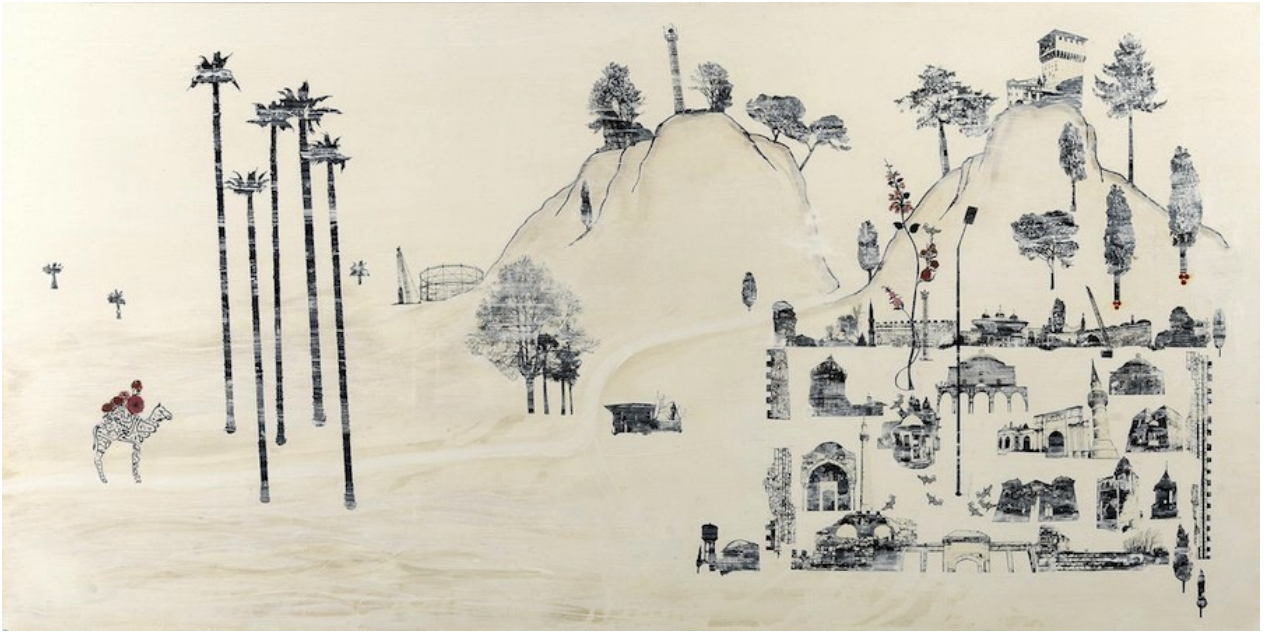
Bir yandan içinde yaşadığım coğrafyanın inancı, kültürü, estetiği, siyasası bir yandan da Batı'nın değer sistematiğinden vazgeçmeden bir “kendi hâli” olma yolculuğum var. Bende geçmiş, şimdi, gelecek döngüsel bir zaman içinde evriliyor. Kendi zihnimde ve ortaya koymak istediğim çalışmalarda bu “arafta” kalmak beni estetik olarak da arafta bir estetiğe yöneltti. Ana izlekleri; inanç sosyolojileri, zaman, cinsellik, ölüm, heteronormatif zorlamaya karşı direnç, kent, tarih, toplumsal ve bireysel mitolojiler, toplumsal ve bireysel faşizm... Son tahlilde sol bir dünya görüşüm var. İçinde; unuttuğumuz adalet, vicdan, merhamet, şefkat üzerinden döngüsel bir zaman içindeki duraklarımızı ve sonunda tabii ki nasıl “İnsan-ı Kamil” olacağız sorusunu barındıran bir arayış, macera, yolda oluş hali; yanına hem Batı'nın hem Doğu'nun kültürel katmanlarını almayı unutmadan. Çok yakın zamana kadar güzellik ve sanatla ilgili Batı'nın geliştirdiği söylemler ve yargılarla çevriliydik. Küreselleşme yıllarından itibaren postmodern düşüncenin de katkısıyla artık sanat, bütün kültürel ifadeleri kapsıyor. Sadece Batı düşünce ve söylemiyle sınırlı değil. Genelinde Doğu, özelinde İslam estetiği konusunda önyargılı ve kalıpcı düşünceler esnedi. Figür yasağı, heykel, süsleme gibi önyargıları çürütecek kadar çok farklılıklar var. Artık geleneksel olguları da zamanın dinamiğinin dışında tutamayız.

Belirttiğim gibi inanç sosyolojileriyle çok meşgul bir zihnim var. Şamanizm, Budizm, Mani, Zerdüş, erken devir Hristiyanlık, bunların İslamla karşılaştıklarında bazen gizli bazen de açık etkileşim ve dönüşüm alanları, bu sızmaların politik ve sosyolojik nedenleri gibi konular bana 90'lı yıllardan itibaren sanat yolculuğumda eşlik eden bir asa, bir dayanak oldu. Alevi / Bektaşî külliyatı, Hurufilik, Osmanlı saray sanatı dışında başka bir mecrada akan tekke resimleri, cam altı resimler, çarşı ressamı, taş baskı hikayeleri vb., bugünkü bazı sorunsallara başkaldırıyı en iyi ifade etme biçimi olarak göründü bana. Korunması söylenen bir hane halkını simgeleyen Ehl-i Beyt eli formunu, koruyamadığımız ve ötekileştirdiğimiz bugünkü hane halklarımıza dönüştürdüğüm işim "Hay(ı)r"da ne yapmak istediğim, en açık ifadesini bulmuştur örneğin. Lazer kesim tekniğiyle yaptığım demir el formu, sanatçı olarak benim kendi ellerimin formuydu. 90'lı yıllarda yaygın olarak topladığım bütün siyasal, cinsel, inançsal, ötekileştirilmiş düşünceleri (feminist, queer, Kürt, Vicdani ret vb.) yansıtan fanzinleri bu eller üzerinde gösteriyordum. Bu ülkenin hane halkları, kader çizgilerimiz, parmak izlerimiz var burada. Birçok yurt dışı ve yurt içi sergide gösterildi. Beni bütün Zahiri ve Batını yanlarımla göstermesi açısından bugün hala çok arkasında durduğum bir işimdir. O işle ve arkasından gelen "Üryan", "Tenin Gölgesi-Tinin Gövdesi", 49. Venedik Bienali'nde sergilenen "İtırılı Bahçe" işlerim de hazır malzemelerle çalışmaya başladığım dönemlerdir. Söylemin sesini, malzemesinin gündelik hayat içindeki gerçekliğinden alması açısından ready-made (hazır malzeme) kullanımını çok önemsiyorum. Keza, çevre tahribatı ve kirliliği sorununa değindiğim "Natüre Morte" sergisinin malzemelerini katran, polietilen plastik, sanayi artıkları oluşturmuştu. Bu işten bahsedince belki şunu da paylaşmam gerekir: Batı sanat tarihinin belli başlı çalışma alanlarına o disipline sadık kalarak benim biçim denemelerimin olduğunu gözlemleyebilirsiniz. Figür, portre, peyzaj, natürmort, heykele yaklaşımlarımın sonucunu "Ah Min'el Aşk-ı Memnu" (figür), "Dem bu Dem" (portre), "Kaydedilmiş Manzaralar" ve "Menazır-ı Mensiyye".

Murat Morova, "Davutoğlu Kuş Cenneti", Tuval üzerine karışık teknik, 120x240 cm, 2008. "Kaydedilmiş Manzaralar" sergisinden, Galeri Nev, Ankara, 16.01-11.02.2009.

Murat Morova, "Menazır-ı Mensiyye", Tuval üzerine karışık teknik, 120×240 cm, 2007. "Menazır-ı Mensiyye" sergisinden, [Galeri Nev İstanbul](#), 02.11-29.12.2009.

"2. İstanbul Bienali'nde yer alan bu işlerin, cinsiyet politikaları, heteronormatif anlayışa itiraz, queer sanat vs. gibi günümüzde hala süren tartışmalara bir katkı sağladığını geçen zamanda gördüm."

Sanatta aktif olarak görünür olmaya 1980'lerde başladınız. İlk sergilerinizden olan, cinsiyet politikaları ve kimlikler üzerine şekillenen 1988 tarihli "Cehennemde Bir Mevsim" serginizdeki işler, tuval üzerine figüratif bir anlayışla yapılmış çalışmalar. Sonrasındaki üretimlerinizde ise resim geleneğinin haricinde fotoğraf, yerleştirme ve heykeller de görünür oluyor. 1997 tarihli "Hay(ı)r", 2008 tarihli "Tahammül Mülkü", 2011 tarihli "Bir Daha Asla" ve 2016 tarihli "Kuşların Konferansı" çalışmalarınız buna örnek verilebilir. İlk serginizden bugüne üretimlerinizdeki form, figür, kavram açısından ortaklıklar ve farklılıklar nelerdir?

Evet, sanatta aktif olarak görünür olmaya 80'lerin ikinci yarısından sonra başladım. 1988 tarihli "Cehennemde Bir Mevsim" sergisi öncesi işlerim Beral Madra küratörlüğündeki 1987 "Figür Ötesi/Beyond the Figure" serginde görülmüştü. İlk çalışmalar cinsiyet politikaları, kimlikler üzerinden ürettiğim o yılların muhalif ideal biçimi olarak geniş bir genç sanatçı kuşağı tarafından benimsenen dışavurumcu çizgide işlerdi. Tuval üzerine boya, hızla çalışılmış, renkçi, figüratif işlerdi bunlar. Ama daha sonra işlerimde öne çıkacak olan ezoterizm gibi ipuçlarını da barındırıyor şimdi baktığımda. 2. İstanbul Bienali'nde yer alan bu işlerin, cinsiyet politikaları, heteronormatif anlayışa itiraz, queer sanat vs. gibi günümüzde hala süren tartışmalara bir katkı sağladığını geçen zamanda gördüm. Günümüz sanatında bu sorularla uğraşan daha genç bir kuşağın önünü açan iyi kötü bir katkım olmuş diye anlamlı buluyorum bu çalışmaları. Unutmamak lazım ki, 80-90'lar darbe sonrası bir iklimdi ve tuhaf karalamalar, sansür kışkırtmaları, örtük imalar, yarım ve çekingen desteklerle geçen bu sergilerden sonra sanat

pratiğime, yoğun bir biçimde sosyolojik, entelektüel ve politik açılımlara, tarihsel ve kültürel gelişmeler eşliğinde bakmaya başladım. Sezgiler, deneyimler ve okumalar olgunlaştıkça ifade araçlarımı sadece tuval ve boyanın imkanlarıyla sınırlandıramayacağımı anladım. Zaten eğitimini aldığım iç mimarlık ve tasarım alanından kaynaklanan üç boyutlu düşünme, yerleştirme ve farklı malzemelerle çalışma, ifade biçimlerimin arasına girdi. Yine kendi alanımdan aşına olduğum ve kullandığım fotoğrafa ise güncel fotoğraf sanatının yetkin isimlerinden olan dostum Ahmet Elhan'ın heveslendirmesi ve teknik yardımlarıyla el attım. Fotoğrafi bazen müdahaleli dijital baskı, zaman zaman da karışık teknikle yaptığım işlerde kolaj ve kesme olarak görmek olası. "Pis Hikaye", "Kıssadan Hisse", "Bir Daha Asla" işlerim fotografik baskı. "Menazır-ı Mensiyye", "Kaydedilmiş Manzaralar" serilerinde ise karışık teknik kullandım.

Murat Morova, "Cehennemde Bir Mevsim", Tuval üzerine yağlıboya, Triptikten iki parça, Her parça 120X120 cm, 1988. "Cehennemde Bir Mevsim" sergisinden, Urart Sanat Galerisi, İstanbul, 1988.

"Tek işlerimde daha volümlü ama kişisel sergilerimde daha fısıltılı, daha incelikli ve kırılığandır sesim. İzleyene daha kulak veren, onun iç sesiyle ilişki kuran bir atmosfer isterim."

Kaligrafik figürasyonun üç boyutlu işlere dönme serüveninde ise geleneksel kağıt kesme sanatı, "Katı" ve daha çok heterodoks estetik çerçevesinde tekke sanatı istiflerinin -ki ahşap deкупaj örnekleridir- izinden yola çıkar. Burada enteresan olan şey, ilk sergilerimdeki beden/figür formlarının daha sonra beni devamlı takip etmesi... Bazen kaligrafik desen bazen lazer kesim ama hep bir form tekrarı, ifade farklılığı olarak ortaya çıkması. Sanırım yıllar içinde kendi anagrafım oluştu, minimal elemanlarla oluşturduğum hikayem hem aynılık hem ayrıklık taşıyabiliyor. Tasavvufi estetikte buna tenevvü (çeşitlendirme/çeşitlilik) deniyor. Aynı form, aynı malzeme, farklı ifadeler, başka şeyler söyleme şansı yaratıyor. İzleyenleri çok bilgilendiren veya çok provoke eden işlerim de var tabii ama malzemenin, kendi doğasını gizlemediği yalın halde forma hizmetini severim. Sanatçının zanaatkar yetkinliğinin geride durmasını, teknik beceri ve

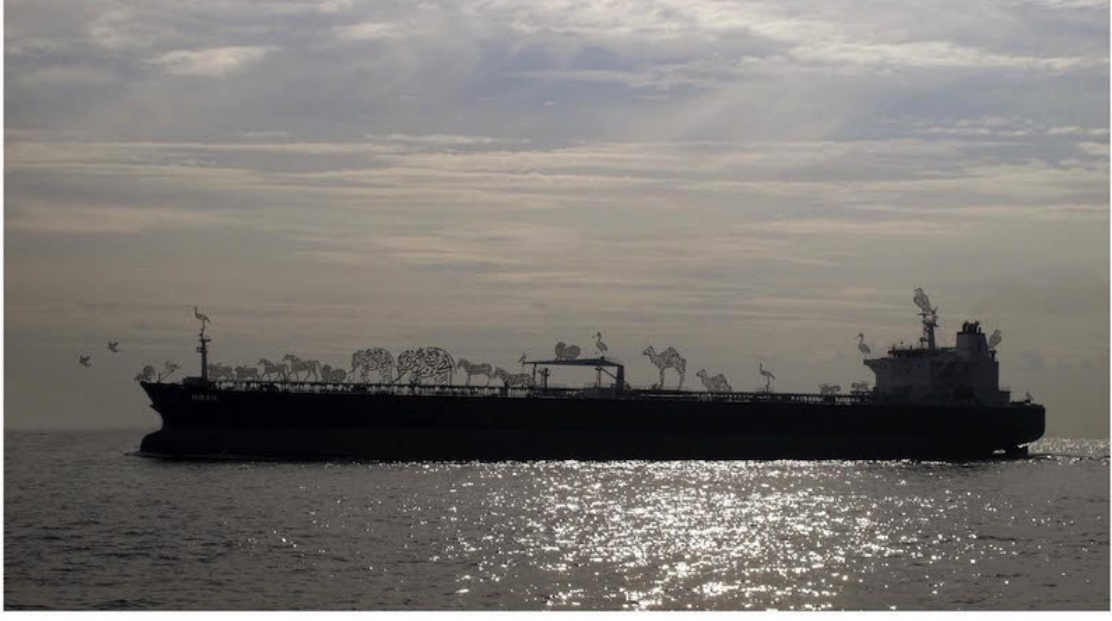
hünerden çok izleyenin işin kendi iç katmanlarıyla söyleyebilmesini önemsiyorum. Büyüleyen, şaşırtan sanat yapıtlarından çok kalbin hafızasından gelen, düşünsel alan sağlamaya çalışan bir diyalog bana kalırsa daha önemli.

Murat Morova, “Tahammül Mülkü”, Lazer kesim çelik, sol: 265×165 cm, orta ve sağ: 75×62×19 cm, Enstalasyon görüntüsü, Galeri Nev İstanbul, 2008.

Sorduğunuz eserlere dair uzun açıklamalarına burada kısıtlı alan nedeniyle girmem pek mümkün değil ama şunu netleştirebiliriz: Ele aldığım kavramlar değişkenlik gösterebilir ama form-figürasyon açısından daha ekonomik bir sadakatim var galiba. Atölyesinde her gün, devamlı çalışan bir sanatçı değilim. Atölye, işlerin artık kafamda iyice oluştuğu, oturduğu, işin sadece zanaat kısmına yoğunlaştığım zaman işlik olarak kullandığım bir mekandır. İşin kavramsal mutfağına ayırdığım zaman daha geniş bir zamandır. Düşünme, okumalar, notlar biriktirme sonra elekten süzme... Kent içi dolaşmalar, yakınlık kurduğum yazarlar, düşünürler üzerinden iç tartışmalar sonucu elde ettiğim “Malzemeyle buna en uygun teknik, sözün söylenişine en uygun rolüm nedir?” gibi sorularla atölye çalışması başlar. Tek işlerimde daha volümlü ama kişisel sergilerimde daha fısıltılı, daha incelikli ve kırılığandır sesim. İzleyene daha kulak veren, onun iç sesiyle ilişki kuran bir atmosfer isterim, sergilerde bile işlerin tek tekliği üzerinden yürümez proje. Sayısallığı, malzeme seçimi, mekana yerleşimiyle ele aldığım kavramın ipuçlarını taşıyan “yerleştirme”lerdir genellikle. Düzenleme/asma şekli izleyiciyle kuracağı diyalog ile atmosfer oluştursun isterim. “Remz”, “Dil + Suret”, “Kaydedilmiş Manzaralar”, “Kissadan Hisse”, “Cosmic Latte” bu endişeleri taşıyan sergilerdir, izleyenle konuşan sergilerdir. Tasavvufta

bir söz vardır: “Herkes kendi kabı kadar alır.” Bunu önemsiyorum. Herkesin onda bulduğu şey, kendi algısı ve donanımıyla olsun; zorlamadan, ürkütmeden bir konuşma...

Murat Morova, “İsimsiz”, Metalik kağıt üzerine C-Print, 76 x 125 cm, 2010. “Kissadan Hisse” sergisinden, [Galeri Nev İstanbul](#), 10.12.2010-08.01.2011.

“Geçmiş, şimdi ve gelecek, doğrusal zamanı içinde değil de döngüsel bir zaman içinde, evrenin şu anki renginde, Cosmic Latte içinde dönüp duruyor.”

Son olarak, 2019 tarihinde [Galeri Nev İstanbul](#)’da açılan “Cosmic Latte” isimli serginize değinmek istiyoruz. Bu serginizde diğer sergilerinizdeki gibi Doğu’ya ait kaligrafi, minyatür gibi unsurlar kullanıyorsunuz ve bugüne dair bir evren kuruyorsunuz. “Cosmic Latte”, Johns Hopkins Üniversitesinden gökbilimci bir ekibin, evrenin ortalama rengini tanımlamak için kullandıkları bir ifade. Sanat maceranızda, György Lukács’ın teorisini de referans aldığınızı biliyoruz. Hem bu sergiden hem de bu sergi vesilesiyle çalışmalarınızı şekillendiren okuma, araştırma, düşünme gibi süreçlerinizden bahsedebilir misiniz?

Son kişisel sergim “Cosmic Latte” 35 yılın tüm birikimini özetler neredeyse. Evren-insan, ölüm-dirim, zahiri-batini imgeler döngüsel bir yerleştirmeye yer aldı mekanda. İşlerde hem Doğu hem Batı sanat teknikleri var. Batı’nın natüralist perspektifiyle Doğu’nun minyatürlerinde görülen hiyerarşik-mistik perspektif var. Klasik figür, kaligrafik İnsan-ı Kamil formları, Batı suluboyalrı, Osmanlı nakkaşhane

Murat Morova, "İsimsiz", Tuval üzerine suluboya,
50x40 cm, 2018. "Cosmic Latte" sergisinden Galeri
Nev İstanbul, 01.02-16.03.2019.

gelenegiyle iç içedir. Leonardo, Dürer, Alman Romantizmi, tekke istifleri... Geçmiş, şimdi ve gelecek, doğrusal zamanı içinde değil de döngüsel bir zaman içinde, evrenin şu anki renginde, Cosmic Latte içinde dönüp duruyor. Dem Bu Dem'dir, yani şimdi, şimdidir. Ayrıca, bu sergide de 35 yıllık sanat üretimime dair birçok referansı izleyiciye yazılı olarak verdim. Okuma, araştırma süreçleri benim için işin büyük bir bölümüdür ve onun da ipuçlarını göstermek istedim. Sanatta biçimin gelişmesiyle sınıf mücadelesi arasındaki ilişki ve "Gölge Form" teorisiyle Lukâcs estetiğiyle ilk dönemlerimde çok ilgilenmiştim. Bu karşıtlık fikri daha sonra Osmanlı geleneksel sanatlarıyla Heterodoks tekke sanatı arasındaki farklardaki inceliği görmeme de vesile oldu. Kendi ikonografimin oluşmasında seçimim daha çok Anadolu coğrafyasının farklı inanç sistematiikleri ve daha özgür, kural dışı estetiğe sahip bu dile yakınlaştı.

Elbette genel tasavvuf kültürü ve estetiği, geleneksel sanatların felsefe ve teknikleri, imgelemim ve öznel gerçekliğime dayalı olarak gelişti. İbnü'l-Arabî'den, Ferîdüddin Attâr'a, Mevlana'dan Nazım Hikmet'e, İtrî'den Alevi/ Bektaşî deyişlerine Karadeniz Yol Havalarından Mozart, "Requiem"e sivrulurum. Malik Aksel'in "Eski Türklerde Dini Resimler" kitabından, Ahmet Hamdi Tanpınar okumalarından erken Rönesansa, Alman romantizminden Filibeli Ahmet Hilmi'nin "Âmâk-ı Hayâl"ine atlayan bir öznel gerçeklik bu.

Batı'nın anladığı natüralist perspektifin içinde Doğu'nun mistik/hiyerarşik perspektifinin bir aradılığı, Rönesans'ın ideal beden ve figür anlayışıyla bu coğrafyanın kaligrafik istiflerine dayanılarak oluşturduğum kendi figürasyonum (Ah Min'el Aşk-ı Memnu), hep bu inatlaşma/uzlaşma ortamında oluştu. Kahraman tiplerine, Hurufilikte sıkça rastlanan kaligrafik yazı-yüz ve beden istiflerine bir ara kesitten bakma... Kendi ikonografimin artık neredeyse kemikleşen bu figürasyonu şimdiye kadar çok sık kullandığım imgelere dönüştü. Neredeyse birçok seride tüm sesimi emanet ettiğim "söyleyici imge" olmuştur. İki dünyanın unsurlarının geleneksel duyuş ve algılayışı öne çekerek yeniden inşası gibidir.

Sorularınız için çok teşekkür ederim. Cevap verirken bazen çok örtük çok kapalı davrandığım bazen de kaçıyor gibi görüldüğüm zannedilebilir fakat dediğim gibi, izleyenin işler üzerinden kendi metin

okumaları yapma şanslarını ellerinden almak istemem. Terminolojiye boğulmuş açıklamalar ve işle izleyen arasına mesafe koyan metinlerden elden geldiğince kaçmak gerek diye düşünüyorum. Neticede, "Herkes kendi kabı kadar alır."

"İsimsiz", Tuval üzerine suluboya, 100x50cm, 2018.

"Cosmic Latte" sergisinden Galeri Nev İstanbul, 01.02-16.03.2019.

Murat Morova, "Ah Min'el Aşk-ı Memnu", Tuval üzerine karışık teknik, 120x320 cm, 2004. "Ah Min'el Aşk-ı Memnu" sergisinden, Galeri Nev İstanbul, 03-31.12.2004.

Murat Morova ve Galeri Nev İstanbul'a teşekkürlerimizle.

- Murat Morova hakkında daha fazla bilgi için [internet sitesini](#) ziyaret edebilirsiniz.
- Bu söyleşide yer alan fotoğraflar, sanatçı ve Galeri Nev İstanbul'un izni ile kullanılmıştır. Portre Fotoğrafı: Kamil Şükun
- Bu söyleşide yer alan tüm görsel ve yazılı içeriklerin hakları saklıdır. Kaynak göstermek koşulu ile alıntı yapılabilir. Fotoğraflar için lütfen sanatçı ve Galeri Nev ile iletişime geçiniz.